

Marita G. Schmitz

**Půvab
„temného“ dvojčete**

Moje pohádka o dvojplameni
- pravdivý příběh -

Půvab „temného“ dvojčete

Bylo to... krátce po mých 19. narozeninách – po rozchodu s mým prvním přítelem (vztah, který trval asi dva roky a se kterým jsem se vlastně plánovala nastěhovat) – že jsem se odstěhovala z domu rodičů do svého úplně prvního vlastního bytu. Chtěla jsem být nezávislá a bydlet blízko svého pracoviště. Především jsem prostě neviděla smysl v tom, abych rodičům dávala peníze za ubytování a stravu – což se ode mě očekávalo okamžitě.

Pár týdnů před odstěhováním jsem se od kamarádky dozvěděla o něčem, čemu se v našem městě říká „telefonické setkání“ – jakási konferenční linka, kde by spolu mohlo mluvit mnoho lidí současně. Prostě jsem to musela zkusit.

Byla to zábava – všichni se přes sebe přepisovali. Nejdřív jsem si ale musela vymyslet přezdívku nebo uživatelské jméno, protože nikdo nechtěl používat své skutečné jméno. Většina lidí si vybrala jména zvířat nebo jména filmových postav.

Byla to velká zábava a začali jsme se bavit o tom, že se setkáme osobně jako skupina.

Bylo možné vytočit několik různých telefonních čísel – a skutečně se začaly formovat odlišné kliky a tyto skupiny se začaly setkávat i v reálném životě. Dohodli jsme se na místě setkání, se kterým byla většina lidí spokojená, a pak jsme se setkali. Na tom prvním setkání nás bylo jen pár – asi 10 až 15 lidí různého věku.

Než jsem se vydal na tu první schůzku, všiml jsem si velmi příjemného hlasu, který volal mé jméno. Když jsme se skutečně setkali, okamžitě mezi námi panoval pocit sounáležitosti – všichni jsme si opravdu dobře rozuměli. Bylo to zábavné setkání. Teď, vedle jmen a mnoha hlasů, jsme konečně mohli spojit tváře lidí za nimi. Samozřejmě tam bylo i pár lidí, o kterých jsme si představovali, že vypadají úplně jinak. Byla to skvělá zábava a všichni jsme se skvěle bavili.

Poté jsme se začali setkávat častěji – někdy na bruslení, jindy jen na drink a popovídání si – obvykle na našem obvyklém místě setkávání (bistro nebo kavárna). A tady to bylo – znovu a znovu – ten jeden hlas, který teď znovu a znovu volal i mé jméno – jenže teď jsem samozřejmě věděl, čím to je. A přidal jsem se k němu a také jsem volal jeho jméno.

Hned od začátku jsme si padli do oka. Jak jsem zmínila, bylo mi tehdy teprve 19 let, zatímco jemu už 25. Nebyla jsem si úplně jistá, jak ho mám číst. Byli jsme tak trochu jako kamarádi – a kromě toho jsem se nedávno rozešla se svým prvním přítelem, se kterým jsem byla skoro dva roky. Jak jsem popsala dříve, také jsem se právě odstěhovala a chtěla jsem si prostě užívat života – chodit tancovat a setkávat se s lidmi. Navázat hned další vážný vztah bylo to poslední, na co jsem myslela. Byli jsme k sobě velmi opatrní.

Všimla jsem si však, že ho skutečně okouzila moje temperamentní povaha a moje chuť do života. A mě to dobrodružství táhlo.

No, čas od času jsme se po sobě sešli doma, abychom se společně vydali na místo setkání, nebo jsme se pak navzájem doprovodili domů.

Z nějakého důvodu – stále nevím proč – se nikdy nepohnul.

Nějak mi to s ním připadalo trochu divné. Jednou, během setkání, jsem ho ledabyly objala kolem ramen... ale nedostala jsem žádnou reakci.

Tak jsem si řekla: „Dobře, jsme jen kamarádi – a to je v pořádku.“

Ale potom se ve mně začaly vynořovat určité pocity – myšlenky jako: *Možná nejsem dost dobrá? Možná proto, že nemám tak působivou práci jako on?*. Cítila jsem se velmi mladá a trochu divoška. Možná nejsem jeho typ – nebo prostě nejsem dost „dámská“.

V té době jsem moc nepřemýšlela o tom, *proč* jsme se cítili tak důvěrně. Přesto slyšet jeho hlas v telefonu bylo vždycky magické – opravdu podmanivé.

Setkání jsem navštěvovala sporadicky – kdykoli jsem měla náladu, nebo kdykoli jsem se bavila nějakými konkrétními aktivitami.

Mezitím jsem si díky skupině také našla kamarádku. S kamarádem jsme o víkendech často chodili tancovat – někdy do tanečního sálu, někdy do nočního klubu. Občas se k nám přidal i on.

Postupem se schůzky staly méně častými a já jsem místo toho začal trávit více času se svou kamarádkou. Občas jsme také o víkendu zajeli k jejím nebo mým rodičům a zašli na místní diskotéku.

Tato schůzky pokračovaly ještě chvíli a pořád jsme se tu a tam potkávali.

Někdo mu řekl, že mám nového přítele – a od té chvíle jsme se potkali jen náhodou. Nikdy nebyla příležitost si s ním osobně nebo soukromě promluvit; vždycky byli kolem jiní lidé.

Pak jsem šla na jiné místo schůzky, použila jiné telefonní číslo. A skutečně, tam jsem narazila na *ho*. Když jsem ho uviděla, jediná slova, která mi napadla, byla: „Aha, to jsi zase ty!“ Ano, vlastně jsem se trochu urazila, protože se na mě v podstatě díval chladně. Samozřejmě jsem si neuvědomila, že si myslel, že mám nového přítele. Momentálně byl pohroužen do velmi intimního rozhovoru s jinou mladou ženou.

No – asi jsem nakonec *trochu žárčila*.

Nicméně jsem teprve nedávno – během našeho posledního kontaktu – zjistila, že si toho skutečně všiml.

On a já – už jsme se jen zřídka potkávali; uběhlo už docela dost času – nejméně dva nebo tři roky – kdy jsme se náhodou potkali při nakupování během obědových pauz. Bylo to divné – vlastně jsme si jen tak povídali a ptali se, kde ten druhý v poslední době pracuje a bydlí.

Myslím ale, že jsem trochu koktala. Nevím. Nějak jsem byla naprosto nadšená, že ho zase vidím. Protože jsme oba měli krátké obědové pauzy a

byli jsme uprostřed nakupování, rozešli jsme se docela rychle – aniž bychom si vyměnili telefonní čísla. V té době už bydlel v jiné části města a já jsem se už přestěhovala na venkov za novým přítelem. V té době jsem jen pracovala ve městě.

To setkání mi nějak nedávalo klid. Stále jsem na něj myslela, znovu a znovu. Pořád jsem viděla jeho tvář před očima – usmívala se na mě. Nějak jsem se toho nemohla vzdát – bylo to téměř magnetické. Co to bylo? Myslím, že to bylo asi o celý rok později – když jsem se rozhodla, že ho nakonec chci znovu vidět – i když jsem stále byla v tom druhém vztahu. Ale nějak mě představa, že ho znovu uvidím, lákala – zjistit, jestli mezi nimi skutečně je něco víc. Byla jsem zvědavá a jeho usměvavá tvář se mi neustále mihla před očima – jak byl šťastný, že mě zase vidí. Hmm, teď jsem byla naprosto odhodlaná zjistit, jestli mezi námi opravdu něco je – jestli je mezi námi víc než jen přátelství.

Ale jak jsem to měla zvládnout? Těžko bych svému současnému příteli řekla: „Jen se na chvíli stavím, abych viděla starého kamaráda z dávných časů...“

Nicméně jsem využila příležitosti a – o víkendu, kdy můj přítel nebyl doma – jsem se k němu zajela autem (45 minut jízdy).

Vstoupila jsem do jeho bytu; ukázal mi ho. „Hezké místo,“ řekla jsem. A pak – prostě jsem *musela* vědět – jak zareaguje?

Vtiskla jsem mu pusku na rty. Ale v jeho očích jsem viděla jen strach. Zeptal se, jestli chci zůstat, ale nedokázala jsem rozeznat strach v jeho očích; zároveň jsem se děsila, že mě už doma možná odhalili – že už by mi mohli chybět a že bych byla v pořádném problému, kdybych zůstala déle. Navíc se znovu vynořil ten starý pocit: mohl by být upřímný? Byla jsem pro něj vůbec dost dobrá – dost ženská, dost přitažlivá? Přesně ten samý pocit, který jsem měla před tolika lety, se ve mně vynořil.

Tak jsem se s ním spěšně rozloučila. Nasedla jsem zpátky do auta a jela rovnou domů.

Řekla jsem si: „Ne, asi tam nakonec opravdu nic nezbylo – a tím to končí.“

Později – o pár dní nebo týdnů později (dnes si to přesně nepamatuji) – jsem mu napsala dopis. Nejdřív jsem na obálku napsala svou zpáteční adresu – pak jsem ji znovu přeškrtnula. Odeslala jsem ho. A tím to skončilo.

Asi o dva roky později jsem se vdala za přítele, se kterým jsem tehdy byla – ale nikdy se mi ho úplně nepodařilo dostat z hlavy. Znovu a znovu jsem se

přistihla, jak přemýšlím – a sním – o tom, co by se stalo, kdybych ten den zůstala. No – asi se to nikdy nedozvím, pomyslela jsem si.

Ukázalo se, že jsem s tím přítelem (včetně našeho manželství) byla celkem jen sedm let. Pak mě podvedl. Odstěhovala jsem se. Rozvedli jsme se.

A pak jsem se vydala znovu ho najít – toho muže s krásným hlasem v telefonu. Ale neměla jsem aktuální telefonní číslo – a ve skutečnosti tam už ani nebydlel. Přesto jsem v telefonním seznamu našla telefonní číslo jeho rodičů.

Chvíli jsem o tom přemýšlela – a pak jsem to udělala. Zavolala jsem domů jeho rodičů.

Telefon zvedla jeho matka. Zeptala jsem se na něj a jestli mi může dát jeho telefonní číslo. Řekla ale: „Momentálně chodí s velmi žárlivou přítelkyní,“ a že by bylo lepší se s ním nekontaktovat. Právě z tohoto důvodu jsem jeho číslo nezískala.

Už si přesně nepamatuji, ale myslím, že jsem tam nechala své vlastní telefonní číslo a požádala ji, aby mu ho předala, aby se se mnou mohl spojit.

No – to je škoda. Ráda bych si s ním popovídala o starých časech a řekla mu, jak na něj pořád myslím. Chtěla jsem jen vědět, jak se mu daří a jestli cítil totéž co já.

Bohužel se ale mé hledání ukázalo jako marné.

Internet!?! – Ano, kdyby tehdy něco takového existovalo, možná bych ho skutečně našla.

Bohužel jsem ho ani náhodou nepotkala; ani jsem nevěděla, kde teď pracuje, protože firma, pro kterou dříve pracoval, už dávno zkrachovala.

Takže to asi bylo ono! „Tak ať je šťastný,“ řekla jsem si.

Pak, asi o dva roky později, jsem potkala nového přítele. Asi po roce jsme se k sobě nastěhovali, vzali se a zůstali spolu asi deset let.

Přesto jsem se na něj znovu a znovu přistihla, že myslím. Představovala jsem si, jaký by s ním asi